

Jsem v rukou Božích, co více? A jsem spokojena se vším. Vím, že je to vůle Boží, abych Pánu Bohu takto sloužila, a to stačí. To sílí i blaží. Na Vás všechny, všechny moc vzpomínám a duchem sleduji Vaše práce, starosti, bolesti a snahy a snažím se Vám pomáhat svým způsobem.¹

Moji nejdražší, pokoj a láska Boží buď s Vámi a radost Velikonoc ať zaplaví Vaše duše, naplní srdce. Budu zase s Vámi. Zazpíváme slavné ‘aleluja’ a ‘Regina coeli’ a obohatíme se spolu mírem a pokladem velikonoční doby. Těším se i zde na tyto svátky, vždyť i pro nás mají stejně hluboký smysl. A věřím, že budou krásné jako vždy – a všechno. Vždyť člověk poznává radost bolesti, klid ruchu, mír nepokoje, vzkříšení nedokonalosti – a duše – ta má cestu rozletu vždy možnou, volnou, jen kdyby to vždy uměla a chtěla, kdyby se sama nezastavovala a nezatěžkávala. Jsem s Vámi a každému zvláště přeji pokoj Kristův, každého objímám a líbám. Radostné ‘aleluja’ ať Vám zní v duši i tehdy, když by oči chtěly plakat. My přece – křesťané – máme vždy důvod, abychom se stále radovali.²

Velký pátek mi přinesl Vaše milé řádky a potom pozdrav dětí a Oliny. Velký vděk za vše!

Teď jsem klidná, vím, že jste zase psali a mám naději, že mi bude všechno vydáno. Dovedete si představit, jak se těším? **Vždyť psaníčko a návštěva – to jsou svátky v našem životě, to je skok k Vám a život s Vámi – nejdražšími.**

Jsem Vám vděčna za vše, co pro mne konáte a obětujete – tak ráda bych Vám všechno splatila. Ale zatím – dávám to, co mám – jen prázdné, a přece plné dlaně – denně. A mějte aspoň klid v duši, pokud jde o mne: daří se mi opravdu dobře, jsem spokojena a úplně klidná v plnění vůle Boží. Vím, že vše, co je se mnou, je pro mou duši nejlepší, a to blaží. O zdraví se nebojte! Stravu mám dobrou a tolik, že to ani nestačím sníst. Nic mi neschází.³

Používám ještě posledních dnů před-postních, abych Vám napsala. Chci se totiž nyní trochu odmlčet a ohlásit se až k velikonočním. (Nepřijde-li něco mimořádného.) Nemějte proto o mne strach, ráda bych si jen zachovala svůj někdejší zvyk.⁴ Také s návštěvou počítejte až po velikonočních.

Nyní a zvláště zde chápe každý hodnotu rodičů. Jejich dobrá neb zanedbaná výchova je buď největším pokladem neb tragikou života. Jak to bylo u nás krásné - třeba v postě! Večer - všech sedm dětí a oni s námi na kolenou při recitaci bolestného růžence. Člověku při vzpomínkách srdce zpívá: ‘Dědictví otců, zachovej nám Pane!’ Vždyť už v mládí se tímto každý učil chápat smysl a účel bolesti a nabýval vědomí, že pro křesťana je vždy cesta pevné naděje, a to i v nejtěžších chvílích života. Ano, právě v utrpení je Bůh svou láskou nejblíže. My víme, že nikdy nic neztrácíme, ale získáváme. Nechápe-li to, ochuzujeme se. A protože věřím, že i Vy všichni zůstáváte při zvyku

---

¹ MV Z Pardubic 27. 2. 1954

² MV Z Pardubic 28. 3. 1955

³ MV Z Pardubic 24. 4. 1955

⁴ Sestry v postní době nepišou korespondenci, až na nějaké výjimky.

našich rodičů, přicházím duchem večer mezi Vás, abych se posílila a potěšila pravými hodnotami. Vaše vděčná Vojtěcha.⁵

Moji nejdražší, se Zmrtvýchvstalým Spasitelem zdravím Vás: Pokoj Vám! K Velikonocům pak radost z víry a z její vítězné slávy, radost z jistoty naší cesty, ozřejmená důkazy, jež nám podávají nastávající svátky. Budu s Vámi více než kdykoliv a věřím, že v tomto semknutí duchovního společenství prožiji stejně účinně hodnoty, po kterých se mi někdy zasteskne. Ale děkuji Pánu, že přes všechnu zradu mé paměti zůstaly aspoň drobty. (Mešní řád vím celý z paměti, ostatní - ubohost). Těším se, až v pondělí velikonoční s Vámi procítím introit: 'Vstal jsem a jsem teď s tebou!' A to je ještě mé přání k svátkům, aby Pán byl s námi!⁶

Moje nejdražší Fanyňko a Emilko! Pokoj Vám! Do velikonočních radostí i mé zvláštní pozdravy. Víím, vstal. Je i se mnou. Dnes jsem duchem v Emauzích a s těma dvěma stejně volám, zpívám a křičím: Pane, zůstaň s námi!

A kousek z mé každodenní modlitby k Matce Boží...

ochraňuj všechny mé drahé a milé,
aby se ve zdraví dočkali chvíle,
až já se jednou z vězení vrátím.
Pak jim tu lásku láskou svou splatím...

Dnes je pomlázka, po našem 'šlaháčka'. Tož začínám, abych si taky něco vyšlahala, a doufám, že Vaše srdce budou štedrá, abyste nepropadli hrozbě, která stíhá lakomé: 'Panímámo, panímámo, černý šorec máte, také-li nám, také-li nám kopy vajec dáte? Nedáte-li kopy vajec.... Kázal Kadlec i Kadlička, abys dala dvě vajíčka: jedno bílé, dvě červené, naposledy malované!'

Vidíte, a dobře jsem to zpívala. Za dveřmi to řachlo a hle! Po dvou vajíčkách - bílých. Tak přece i u nás pomlázka. Nuž nebudte smutné, že jste si balíček nesly zpět. Máme ještě dosti. Viděla jsem ho, Emilko a u Tebe, Fanyňko, jsem dokonce zahlédla tu milou krabičku Leokadie. Díky, díky!⁷

Strýci Pepovi řekni, prosím, že se mi sice někdy strašně stýská, ale i v tomto je radost a síla útěchy, vždyť víím, že všechno přispívá k dobru těm, kdož Boha milují. **A chvíle svého čekání bych vlastní vůli nezměnila nikdy za teplo domova. Moc sílí vědomí, že Vy všichni moji jste se mnou. Vy mne podporujete nejen hmotně, ale více, což je nejpotřebnější, duchovně. Jsem opravdu úplně klidná a při všem veselá, děkuji za vše a vděkem prosím.** A vědomí, že i ruce strýce Pepy mně žehnají, blaží a přináší mnoho radosti⁸. Jemu i tetičce Lili a Vám všem sypu svůj vděk a prosím, aby kroky našich dnů byly v síle a světle Boží lásky, pod Jeho ochranou, s Jeho požehnáním.⁹

Pokoj Vám! V jásavé Aleluja prosím o plnost Boží lásky Vaším srdcím, duším. Ano – radost a slávu velikonoc!

---

⁵ MV Z Pardubic 12. 2. 1956

⁶ Z Prahy 11. 4. 1957

⁷ MV, Z Prahy, 22. 4. 1957

⁸ Hovoří o požehnání, předpokládám, že strýc Pepa i Daniel jsou kněží, kteří jí byli velmi blízcí.

⁹ MV Z Prahy, 15. 2. 1958.

Abyste procítili, ba prožili útěchu, štěstí - odměnu to ze skutků obojího milosrdenství. A já jsem ten, kdo přijímal, proto jsem i ten, kdo svolává odměnu pozemskou i věčnou. Jdu s vděkem, s údivem, chválou, dojetím.¹⁰

Milá Maruško, moje drahá Leonko,

pokoj Tobě a všem Tvým! V radosti Velikonoc, ve slávě svátků vzpomínám na Tebe, drahá. Snad bych Ti měla závidět a po určité stránce mnohé postrádám i želím. **Ty však víš, že to jsou vždycky jen hodnoty duchovní, po kterých se mi stýská. Ale to je právě přednost duchovní oblasti, že je nám dosažitelná už touhou a schopností duše.** A tak jsem byla s Vámi zvláště v těchto dnech příprav na svátky, o svátcích samotných, spěchám k Vám a mezi Vás denně, a to tím více, čím více posily pomoci potřebuji či po ní toužím.¹¹

---

¹⁰ MV, Z Prahy, 7. 4. 1958

¹¹ MV, Z Prahy, 7. 4. 1958, sestře Marii a neteři s. Leoně.